

Arrest

nr. 223 064 van 24 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten C. MORJANE en C. MARCHAND
Kolenmarktstraat 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 193 199 van 5 oktober 2017 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2019, datum waarop de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 13 mei 2019, datum waarop de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 3 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaten C. MORJANE en C. MARCHAND verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, komt op 16 september 2002 België binnen en vraagt op 17 september 2002 asiel aan. Op 11 maart 2003 beslist de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de weigering van de vluchtelingenstatus. Bij beslissing nr. 03-0618/R12737 van 28 april 2005 bevestigt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de voornoemde beslissing van de commissaris-generaal. Bij arrest nr. 182.531 van 29 april 2008 stelt de Raad van State de afstand vast van het tegen deze beslissing ingestelde cassatieberoep.

Op 9 oktober 2008 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 30 juni 2009 beslist de commissaris-generaal tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook tegen deze beslissing dient de verzoeker een beroep in, bij de thans bevoegde Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt dit beroep met het arrest nr. 34 016 van 12 november 2009.

Op 4 maart 2014 dient de verzoeker in Duitsland een asielaanvraag in. Op 8 april 2014 wordt door de Duitse autoriteiten een terugnameverzoek gericht aan de Belgische overheid, die op 16 april 2014, in toepassing van artikel 18.1, d), van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, instemt met het verzoek om terugname. Een overdracht heeft evenwel niet plaatsgevonden omdat de verzoeker was ondergedoken.

Op 7 oktober 2015 wordt de verzoeker in België aangehouden onder verdenking van “*(d)eelname aan de activiteiten van een terroristische groepering*” en op 8 oktober 2015 wordt hij opgesloten onder aanhoudingsmandaat. Bij arrest van 20 september 2017 beslist de kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Brussel dat de verzoeker onder voorwaarden in vrijheid mag worden gesteld.

Op 20 september 2017 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 20 september 2017 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer,

Naam :M.

voornaam : N.

geboortedatum : (...)1949

geboorteplaats : B.

nationaliteit : Algerije

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald moet zij/hij het grondgebied verlaten en wordt zij/hij gerepatrieerd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene werd van 08.10.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van andere misdrijven (deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering). Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene heeft geen officieel adres in België.

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Betrokkene werd van 08.10.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van andere misdrijven (deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering). Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden Gezien de aard van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd van 08.10.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van andere misdrijven (deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering). Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden Gezien de aard van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen officieel adres in België.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)”

De verzoeker dient op 2 oktober 2017 tegen de bestreden akte een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad. Deze vordering wordt verworpen met het arrest nr. 193 199 van 5 oktober 2017.

Op 5 oktober 2017 dient de verzoeker het onderhavige beroep tot nietigverklaring in.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Ter terechtzitting van 11 maart 2019 legt de advocaat van de verzoeker een omvattende aanvullende nota en een bijbehorende stukkenbundel neer.

De toepasselijke regelgeving voorziet in het kader van het annulatieberoep - *quod in casu* - niet in de mogelijkheid om een dergelijke bijkomende nota als een processtuk neer te leggen, noch om bijkomende overtuigingsstukken toe te voegen. Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten, die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid en/of de gegrondheid van het beroep, aan de Raad ter kennis te brengen. In zoverre de door de verzoeker neergelegde aanvullende nota op dergelijke feiten betrekking heeft, kan ze dan ook bij de zaak worden betrokken. In zoverre de nota geen betrekking heeft op dergelijke feiten, maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter terechtzitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen (RvS nr. 233.527 van 19 januari 2016).

Teneinde de verweerder de mogelijkheid te bieden op de nieuwe informatie en de geactualiseerde argumentatie, opgenomen in de aanvullende nota en bijbehorende stukkenbundel, betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) te repliceren, wordt de zaak op tegensprekelijke wijze uitgesteld naar de terechtzitting van 13 mei 2019.

Ter terechtzitting van 13 mei 2019 is gebleken dat de omstandigheden, die aan de basis lagen van de aanvullende nota (beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, getroffen op 27 december 2017 naar aanleiding van een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op 6 oktober 2017), opnieuw zijn gewijzigd (de beslissing van de commissaris-generaal van 27 december 2017 werd ingetrokken op 29 april 2019).

Teneinde de rechten van de verdediging van de partijen te vrijwaren, wordt de behandeling van de onderhavige zaak op tegensprekelijke wijze uitgesteld naar de terechtzitting van 3 juni 2019. Op de terechtzitting van 3 juni 2019 verklaart de advocaat van de verzoeker dat de argumentatie, opgenomen onder punt 2. van de aanvullende nota, achterhaald is, gelet op het feit dat de commissaris-generaal inmiddels op 27 mei 2019 een beslissing heeft getroffen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De zaak wordt op 3 juni 2019 in beraad genomen.

2.3. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

De bestreden akte omvat, onder meer, een maatregel van vrijheidsberoving, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep inzake de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

4.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“6.1.1 Principes

Overwegende dat artikel 3 E.V.R.M. stelt dat « Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. »;

Dat dit verbod absoluut is en het verbod inhoudt om iemand te verwijderen naar een land waar er een reëel risico op onterende behandeling bestaat;

Dat een schending van dit artikel bijgevolg ambtshalve kan worden opgeworpen;

Dat het EHRM het «non-refoulement» beginsel beschouwt als "inherent" aan artikel 3 E.V.R.M.; Dat dit ook inhoudt voor een staat die een bevel om het grondgebied te verlaten wil laten uitvoeren dat er een probleem kan ontstaan als er redenen bestaan dat de persoon aan een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. zal worden onderworpen;

Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkenen de substantiële gronden moet voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 E.V.R.M.;

Overwegende dat volgens het Europees Hof het begin van bewijs van een risico op schending van artikel 3 E.V.R.M. als volgt kan worden bijgebracht: « dans les affaires ou un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, éventuellement à l'aide des sources mentionnées au paragraphe précédent, qu'il y a des motifs sérieux

Overwegende dat aangaande de bewijslast m.b.t. het risico zoals bedoeld in artikel 3 EVRM, kunnen volgende principes worden gededuceerd uit de vaste rechtspraak van het EHRM :

«128. Pour déterminer l'existence de motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de traitements incompatibles avec l'article 3, la Cour s'appuie sur l'ensemble des éléments qu'on lui fournit ou, au besoin, qu'elle se procure d'office (H.L.R. c. France précité, §37, et Hilal c. Royaume-Uni, no 45276/99, § 60, CEDH 2001-II). Dans des affaires telles que la présente espèce, la Cour se doit en effet d'appliquer des critères rigoureux en vue d'apprécier l'existence d'un tel risque (Chahal précité, § 96).

129. Il appartient en principe au requérant de produire des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure incriminée était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3 (N. c. Finlande, no 38885/02, § 167, 26 juillet 2005). Lorsque de tels éléments sont produits, il incombe au Gouvernement de dissiper les doutes éventuels à leur sujet.

130. Pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, la Cour doit examiner les conséquences prévisibles du renvoi du requérant dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé (Vilvarajah et autres précité, § 108 in fine).

131. Dans ce but, en ce qui concerne la situation générale dans un pays, la Cour a souvent attaché de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain (voir, par exemple, Chahal précité, §§ 99-100, Müslim c. Turquie, no 53566/99, § 67, 26 avril 2005, Said c. Pays-Bas, no 2345/02, §54, 5 juillet 2005, et Al-Moayad c. Allemagne (déc.), no 35865/03, §§ 65-66, 20 février 2007).

En même temps, elle a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 (Vilvarajah et autres précité, § 111, et Fatgan Katani et autres c. Allemagne (déc.), no 67679(01,31 mai 2001) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (Mamatkoulou et Askarov précité, § 73, et Muslim précité, § 68).

Teneinde de effectiviteit van artikel 3 EVRM te garanderen, hanteert het EHRM uitzonderlijk een lagere bewijslast: « dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, éventuellement à l'aide des sources mentionnées au paragraphe précédent, qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé ».

Hieromtrent oordeelde het EHRM in het arrest Paposhvili t. België reeds dat een eventuele verwijdering dient te worden voorafgegaan door een grondig onderzoek in het kader van artikel 3 en 8 EVRM:

"173. Nevertheless, the expulsion of an alien by a Contracting State may give rise to an issue under Article 3 of the Convention where substantial grounds have been shown for believing that the person concerned faces a real risk of being subjected to torture or inhuman or degrading treatment or punishment in the receiving country. In such circumstances, Article 3 implies an obligation not to expel the individual to that country (see Saadi, cited above, § 125; M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, § 365; Tarakhel, cited above, § 93; and F.G. v. Sweden, cited above, § 111).

174. The prohibition under Article 3 of the Convention does not relate to all instances of ill-treatment. Such treatment has to attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of that Article. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment, its physical and mental effects and, in some cases, the sex, age and state of health of the victim (see N. v. the United Kingdom, cited above, § 29; see also M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, § 219; Tarakhel, cited above, § 94; and Bouyid v. Belgium [GC], no. 23380/09, § 86, ECHR 2015).

[...]

184. As to whether the above conditions are satisfied in a given situation, the Court observes that in cases involving the expulsion of aliens, the Court does not itself examine the applications for international protection or verify how States control the entry, residence and expulsion of aliens. By virtue of Article 1 of the Convention the primary responsibility for implementing and enforcing the guaranteed rights and freedoms is laid on the national authorities, who are thus required to examine the applicants' fears and to assess the risks they would face if removed to the receiving country, from the standpoint of Article 3. The machinery of complaint to the Court is subsidiary to national systems safeguarding human rights. This subsidiary character is articulated in Article 13 and Article 35 §1 of the Convention (see M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, §§286-87, and F.G. v. Sweden, cited above, §§ 117-18).

185. Accordingly, in cases of this kind, the authorities' obligation under Article 3 to protect the integrity of the persons concerned is fulfilled primarily through appropriate procedures allowing such examination to be carried out (see, mutatis mutandis, El-Masri v. the former Yugoslav Republic of Macedonia [GC], no. 39630/09, § 182, ECHR 2012; Tarakhel, cited above, § 104; and F.G. v. Sweden, cited above, § 117).

186. In the context of these procedures, it is for the applicants to adduce evidence capable of demonstrating that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, they would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 (see Saadi, cited above, § 129, and F.G. v. Sweden, cited above, § 120). In this connection it should be observed that a certain degree of speculation is inherent in the preventive purpose of Article 3 and that it is not a matter of requiring the persons concerned to provide clear proof of their claim that they would be exposed to proscribed treatment (see, in particular, Trabelsi v. Belgium, no. 140/10, § 130, ECHR 2014 (extracts)).

187. here such evidence is adduced. it is for the authorities of the returning State, in the context of domestic procedures, to dispel any doubts raised by it (see Saadi, cited above, § 129, and F.G. v.

Sweden, cited above, § 120). The risk alleged must be subjected to close scrutiny (see Saadi, cited above, § 128; Sufi and Elmi v. the United Kingdom, nos. 8319/07 and 11449/07, § 214, 28 June 2011; Hirsi Jamaa and Others, cited above, § 116; and Tarakhel, cited above, § 104) in the course of which the authorities in the returning State must consider the foreseeable consequences of removal for the individual concerned in the receiving State, in the light of the general situation there and the individual's personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108; El-Masri, cited above, § 213; and Tarakhel, cited above, § 105). The assessment of the risk as defined above (see paragraphs 182-188) must therefore take into consideration general sources such as reports of the World Health Organisation or of reputable non-governmental organisations and the medical certificates concerning the person in question.

188. As the Court has observed above (see paragraph 173), what is in issue here is the negative obligation not to expose persons to a risk of ill-treatment proscribed by Article 3. It follows that the impact of removal on the person concerned must be assessed by comparing his or her state of health prior to removal and how it would evolve after transfer to the receiving State.

[...]

191. Where, after the relevant information has been examined, serious doubts persist regarding the impact of removal on the persons concerned - on account of the general situation in the receiving country and/or their individual situation - the returning State must obtain individual and sufficient assurances from the receiving State, as a precondition for removal, that appropriate treatment will be available and accessible to the persons concerned so that they do not find themselves in a situation contrary to Article 3 (on the subject of individual assurances, see Tarakhel, cited above, § 120). "(eigen onderlijning)

Het Hof stelt dus dat in geval van een verwijdering, het aan de Staat toekomt om, conform artikel 1 EVRM5, de vrees van betrokkene en het risico opgeworpen door betrokkene op onmenselijke behandeling na te gaan. Wanneer betrokkene elementen aanvoert om dit risico aan te kaarten, is het aan de autoriteiten om elke twijfel hieromtrent te verdrijven. Het aangevoerde risico dient op zeer nauwgezette wijze te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie van het land naar waar betrokkene zou worden gestuurd en de persoonlijke situatie van betrokkene.

Overwegende dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (procedurele of formele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid);

Dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men zich aan de hand van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen EN; DAT met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen beschouwen, men voor een beslissing moet staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is;

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laat gelden dat:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist en eveneens draagkrachtig zijn;

Dat de draagkracht op vier elementen slaat, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

6.1.2 Toepassing aan onderhavig geval

Overwegende dat, eerste onderdeel van het middel, verzoeker meent dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Algerije, gelet op een hoog risico op foltering of onmenselijke en ontorende behandeling bij een terugkeer in zijn land van herkomst.

Verzoeker werd al gefolterd in de jaren '90 ten gevolge van zijn lidmaatschap bij de politieke partij FIS (Front Islamique du Salut). (stuk 20)

Verzoeker wordt door de Belgische instanties in een strafrechtelijk dossier betreffende feiten van deelname aan activiteiten van een terroristische groepering betrokken. Hij is verdacht een Foreign Terrorist Fighter te zijn (FTF) (stuk 24 en 1)

Verzoeker betwist elke betrokkenheid ten aanzien van deze feiten.

Verschillende rapporten wijzen aan dat Algerijnse onderdanen die in het kader van terroristische activiteiten worden betrokken of veroordeeld, een hoog risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Verzoeker brengt hieronder het begin van bewijs bij dat hij in geval van terugkeer naar Algerije gezien zijn profiel het risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM;

6.1.2.1 individuele situatie van verzoeker-profiel van verzoeker

Verzoeker werd in de jaren '90 veroordeeld door de Algerijnse autoriteiten voor deelname aan de FIS. Hij heeft nog een kopie van het vonnis waarin hij werd veroordeeld alsook de vrije vertaling dat werd gemaakt door de vertaler van het CGVS. (stuk 20)

Verzoeker werd ook verschillende keren opgepakt of opgeroepen door de Algerijnse veiligheidsdiensten. Hij legde tevens convocaties van de Algerijnse veiligheidsdiensten neer. (stuk 20)

Verzoeker meent dat hij, in dit kader, zwaar gefolterd werd door de Algerijnse autoriteiten, (stuk 17)

Zijn asielaanvraag werd in 2003 en 2009 geweigerd door de Belgische asielinstanties omwille van een gebrek aan geloofwaardigheid;

Dat de documenten die hij heeft voorgelegd destijds nooit met valsheid werden beticht en de authenticiteit ervan niet werd betwist. Dat sindsdien, de regels betreffende bewijsvoering werden gebakend door de rechtspraak van het EHRM namelijk in het arrest SINGH tegen België :

"100. La Cour note que ni le CGRA ni le CCE ne se sont interrogés, même à titre accessoire, sur la question de savoir si les requérants courraient des risques au sens de l'article 3 de la Convention. Elle remarque que cet examen a été occulté au niveau du CGRA par l'examen de la crédibilité des requérants et les doutes quant à la sincérité de leurs déclarations (paragraphe 13). Si le fait de ne pas accorder plein crédit aux déclarations des requérants et d'instiguer un doute quant à la nationalité et au parcours des requérants relevait à l'évidence de l'appréciation de l'instance d'asile, la Cour observe que le CGRA n'a posé aucun acte d'instruction complémentaire, telle que l'authentification des documents d'identité présentés par les requérants, qui lui aurait permis de vérifier ou d'écarter de manière plus certaine l'existence de risques en Afghanistan. "

Dat in casu blijkt dat in de procedure voor het CGVS in de voormalige asielaanvragen van verzoeker, het onderzoek naar een risico op schending van artikel 3 EVRM, werd verduisterd door

geloofwaardigheidstoets; Dat de documenten neergelegd door verzoeker een vonnis dat hem veroordeeld tot deelname aan een terroristische groepering namelijk de FIS (politieke tegenpartij van de jaren 90 in Algerije), convocaties van de Algerijnse veiligheidsdiensten,... een begin van bewijs zijn dat hij het risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM en al dan niet van vervolging in de zin van het Vluchtelingeverdrag;

Dat het CGVS geen onderzoek heeft gedaan naar de authenticiteit van deze stukken;

Dat verzoeker destijds ook vijf medische stukken wegens zijn PTSD heeft neergelegd, dat deze ook niet in achtning werden genomen in het kader van zijn asielaanvraag;

Dat sindsdien het EHRM ook heeft geoordeeld betreffende medische attesten die gewag maken van stoornissen die compatible zijn met de foltering die werd ingeroepen namelijk in haar arrest, R.J. tegen Frankrijk.

«42. La Cour considère que ce document constitue une pièce particulièrement importante du dossier. En effet, la nature, la gravité et le caractère récent des blessures constituent une forte présomption de traitement contraire à l'article 3 de la Convention infligé au requérant dans son pays d'origine. Or, malgré la présentation de ce certificat, aucune des instances nationales compétentes en matière d'asile qui se sont prononcées postérieurement à l'application de l'article 39 n'a cherché à établir d'où provenaient ces plaies et à évaluer les risques qu'elles révélaient. La Cour ne peut estimer suffisante la motivation de la CNDA selon laquelle « le certificat en date du 3 février 2011 ne peut être regardé comme justifiant de l'existence d'un lien entre les constatations relevées lors de l'examen médical du requérant et les sévices dont il déclare avoir été victime lors de sa détention ». Par la seule invocation du caractère lacunaire du récit, le Gouvernement ne dissipe pas les fortes suspicions sur l'origine des blessures du requérant.

43. Partant, la Cour considère que le requérant, sans être utilement contredit par le gouvernement, a établi le risque qu'il soit soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la Convention en cas de renvoi au Sri Lanka. Dès lors, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention en cas de retour du requérant au Sri Lanka. »

Dat de rechtsleer dit bevestigt door: «lorsqu'un certificat médical fait état de cicatrices compatibles avec le récit d'un demandeur d'asile, ce certificat est une preuve qui vaut présomption de l'existence d'un risque futur. Cette présomption renverse la charge de la preuve qui retombe normalement sur le demandeur d'asile. Si l'Etat entend s'écarter de cette preuve, il doit s'en expliquer ».

Dat bijgevolg de negatieve beslissingen van het CGVS met een zekere voorzichtigheid in acht moeten worden genomen en moeten worden gerelativeerd in het licht van bovenvermelde arresten.

Verzoeker maakt ondertussen tevens het voorwerp van een Europees aanhoudingsmandaat dd. 8.10.2015 waarin wordt vermeld dat hij verdacht wordt voor het plegen van terroristische feiten namelijk (FTF in Syrië) wat verzoeker ten volle ontkent;

Dat verwerende partij hiervan op de hoogte was nu het aanhoudingsmandaat wordt vermeld in de bestreden beslissing;

Dat nog erger, uit het administratief dossier is gebleken, dat de DVZ, zelfde Algerijnse autoriteiten heeft geïnformeerd van het feit dat betrokken verdacht wordt in een zaak betreffende terroristische feiten wanneer de laissez-passer werd aangevraagd, (stuk 24)

Dat het een algemeen gekend feit is dat veiligheidsdiensten van verschillende landen informatie verwisselen betreffende personen die gerelateerd zijn met terrorisme;

Dat het hoog waarschijnlijk is dat de Belgische en Algerijnse veiligheidsdiensten informatie ruilen betreffende personen die naar elkaars land worden verwijderd;

Dat indien verzoeker moet terugkeren naar Algerije, wat bestreden beslissing impliciet inhoudt nu hij niet kan verblijven in België, en op basis van de systematische praktijk dat hierboven werd uiteengezet, verzoeker het risico loopt op foltering en ontorende behandelingen nu hij lid is van de doelgroep geïdende door deze systematische praktijk;

Verzoeker is ook ziek. Hij heeft veel medische klachten (lombalgies, diabetes, PTSD, nacht angstadem crisisen, maagzweer) (stuk 17). Verzoeker produceert zijn medisch dossier uit de gevangenis. Deze op twee jaartijd is volstaat uit meer dan 7 pagina's op twee jaartijd, (stuk 19)

Dat het voor gevangenen zeer moeilijk is om toegang te krijgen tot medische zorgen; Dat OIP(observatoire international des prisons) in zijn laatste rapport betreffende België laat gelden:

"Les lacunes dans la prise en charge sanitaire des détenus

Les constats réalisés mettent en évidence le fait que l'organisation et la pratique des soins de santé en milieu pénitentiaire révèlent des lacunes constitutives d'une violation du droit à la santé, pourtant reconnu par notre Constitution et la Convention européenne des Droits de l'Homme.

Il convient de rappeler à cet égard que la Belgique a déjà fait l'objet de plusieurs condamnations par la Cour européenne des Droits de l'Homme, notamment quant aux conditions de détention des internés. Ilya quelques années, un médecin travaillant en milieu carcéral avouait déjà ne pouvoir pratiquer que de la « médecine vétérinaire » parée qu'il n'avait ni les moyens, ni l'espace, ni l'équipe, ni le temps requis pour traiter certaines pathologies.

Ce même médecin confirmait que les détenus malades mentaux étaient purement et simplement parqués à l'annexe psychiatrique et que les soins prodigués n'étaient pas adaptés à leur état. »

Dat verzoeker in deze situatie toch een ernstig medisch dossier (stuk 19) heeft welke impliceert dat zijn dossier met de nodige voorzichtigheid moet worden behandeld;

Dat het medisch systeem in de gevangenissen in België¹² (stuk 22) in combinatie met het aantal elementen in zijn dossier (stuk 19), een teken is van de ernst van zijn medische situatie;

Verzoeker heeft ook een medische regularisatieprocedure ingediend (stuk 17) op basis van zijn medische toestand;

Huidige raadsman heeft gezien de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid geen toegang gekregen tot deze stukken;

In uiterst dringende noodzakelijkheid is het onmogelijk voor verzoeker om meer bewijs van zijn medische situatie bij te brengen;

Rekening houdend met al deze elementen is een verwijderingsbeslissing strijdig met artikel 3 EVRM; Hieruit blijkt ten minste dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft;

6.1.2.2 Situatie in Algerije ten aanzien van personen betrokken in feiten betreffende terroristische activiteiten-algemene systematische praktijk.

De praktijk in Algerije ten aanzien van personen betrokken in terroristische activiteiten zeer problematisch is. De ONG's en andere instituties, geven aan dat de volgende praktijk bestaat in Algerije:

- Overgebruik en Systematische detentie in terrorismezake van meer dan 12 dagen zonder toegang tot een advocaat,
- Detentie in geheim gehouden plaatsen,
- Arbitraire/willekeurige arrestaties,
- Folteringen,
- Geforceerde verdwijningen,
- Lacunes in de onafhankelijkheid van Justitie,
- Overdreven gebruik van kracht,
- Straffeloosheid voor politie- en veiligheidsagenten,
- Beperkingen tot vrijheid van de pers, vergadering, vereniging,...
- Algemene corruptie ook in rechtszaken,

Dat het Europees Hof voor de rechten van de Mens, in de zaak Daoudi tegen Frankrijk (n° 19576/08) besloot tot de schending van artikel 3 EVRM betreffende de verwijdering van een Algerijnse onderdaan betrokken bij terroristische feiten door Frankrijk.

In dit arrest, stelt het EHRM dat:

"68. En ce qui concerne la situation en Algérie, la Cour au égard, tout d'abord, aux rapports du Comité des Nations Unies contre la torture et de plusieurs organisations non gouvernementales (paragraphe 37 à 49 ci-dessus) qui décrivent une situation préoccupante. Par ailleurs, ces conclusions sont reprises notamment par des rapports du Département d'Etat américain et du ministère de l'intérieur britannique (paragraphe 50 à 52 ci-dessus). Si les rapports précités font état d'une amélioration notable sur le plan de la sécurité générale en Algérie, force est de constater qu'ils signalent des cas nombreux d'interpellations par le DR5, en particulier lorsqu'il s'agit de personnes soupçonnées d'être impliquées dans le terrorisme international. Selon les sources précitées, ces personnes, placées en détention sans contrôle des autorités judiciaires ni communication avec l'extérieur (avocat, médecin ou famille), peuvent être soumises à des mauvais traitements, y compris la torture, ce que le gouvernement défendeur n'exclut pas puisqu'il admet l'existence en Algérie de traitements contraires à l'article 3 de la Convention, même s'il en conteste le caractère systématique.

Les pratiques dénoncées, qui se produiraient, en toute impunité, essentiellement pour obtenir des aveux et des informations utilisées ensuite comme preuves par les tribunaux, incluent les interrogatoires incessants à toute heure du jour ou de la nuit, les menaces, les coups, les décharges électriques, l'ingestion forcée de grandes quantités d'eau sale, d'urine ou de produits chimiques et la suspension au plafond par les bras (paragraphe 37 ci-dessus). De l'avis de la Cour, de telles pratiques atteignent sans conteste le seuil requis par l'article 3 de la Convention, et ce quelles que soient les formulations utilisées dans les rapports précités. Quant à la fréquence des mauvais traitements décrits, aucun élément ne vient démontrer que ces pratiques ont cessé ni même diminué en Algérie en ce qui concerne les personnes soupçonnées d'actes de terrorisme.

Compte tenu de l'autorité et de la réputation des auteurs des rapports précités, de la multiplicité et de la concordance des informations rapportées par les différentes sources, du caractère sérieux et récent des enquêtes et des données sur lesquelles elles se fondent, la Cour ne doute pas de la fiabilité des éléments ainsi collectés. En outre, le Gouvernement n'a pas produit d'indications ou d'éléments susceptibles de réfuter les affirmations provenant de ces sources.

69. Le requérant a été condamné pour association de malfaiteurs en vue de la préparation, en septembre 2001 et par un groupe affilié à Al-Qaïda, d'un acte terroriste à forte connotation symbolique, puisque les intérêts américains en France étaient directement visés.

Cette condamnation, prononcée en première instance et confirmée en appel, a fait l'objet de deux décisions juridictionnelles amplement motivées et détaillées, dont le texte est public. De plus, aussi bien la procédure nationale qu'une partie de celle qui s'est déroulée devant la Cour (mesure provisoire et recevabilité) ont fait l'objet de l'attention des médias internationaux (paragraphe 18 et 23 ci-dessus). Surtout, le Gouvernement confirme que lors de la procédure d'éloignement entamée en avril 2008, les autorités françaises ont saisi le consulat général d'Algérie en vue d'une audition du requérant et ont transmis une notice d'information mentionnant son état civil, l'infraction pour laquelle il avait été condamné et une copie de son passeport algérien. Ces informations ont ensuite été validées par des contacts diplomatiques. Au vu de ces éléments, la Cour estime que la notoriété, auprès des autorités algériennes, du requérant et des raisons de sa condamnation sont désormais avérées.

70. Certes, il apparaît, comme le démontre le Gouvernement, qu'aucun élément n'indique que le requérant ait fait l'objet d'un mandat d'arrêt, ni d'une condamnation de la part des autorités algériennes et que le cadre légal algérien ne prévoit pas qu'une personne puisse être rejugée pour les mêmes faits.

Toutefois, la Cour n'est pas convaincue que ces données soient déterminantes en l'espèce. En effet, il ressort des rapports précités que les personnes impliquées dans des faits de terrorisme sont arrêtées et détenues par le DR5 de façon peu prévisible et sans une base légale clairement établie, essentiellement afin d'être interrogées pour obtenir des renseignements, et non dans un but uniquement judiciaire. Les personnes détenues par le DRS ne bénéficient pas de garanties juridiques suffisantes et le fait d'avoir été condamné auparavant à l'étranger ne permet en rien d'exclure le risque d'une interpellation en Algérie (paragraphe 37 in fine et 18 ci-dessus). A cet égard, même si, au vu des exemples mentionnés par les parties, le caractère systématique de l'interpellation par le DRS de personnes impliquées dans des activités terroristes ne paraît pas démontré, en particulier en ce qui concerne les coaccusés du requérant lors du procès en France, la Cour juge particulièrement significatif que plusieurs sources fiables rapportent de nombreux cas de ce type et relatent des détentions avec mise au secret avant perduré pendant plusieurs mois (paragraphe 37 et ci-dessus). Aucun suivi sur place ne paraît possible, il n'existe pas de système de contrôle permettant de garantir que les détenus ne vont pas être torturés dans des centres secrets et inaccessibles de tous. et il semble exclu que,

placé dans de telles conditions. le requérant puisse soumettre à des juridictions nationales ou internationales d'éventuels griefs qu'il pourrait soulever quant aux traitements auxquels il serait soumis (voir, *mutatis mutandis*. Ben Khemais c. Italie, no 246/07, 24 février 2009).

De plus, et cela n'est d'ailleurs pas contesté par les parties, l'amnistie prévue par les dispositions de la Charte algérienne pour la paix et la réconciliation nationale n'est pas applicable au requérant. Certes, le gouvernement expose à cet égard que le requérant pourrait bénéficier de l'esprit de la Charte et donc de ses effets puisqu'il a déjà purgé sa peine en France. Toutefois, la Cour estime qu'une telle thèse, fondée sur le seul esprit du texte, ne permet pas d'établir que le requérant pourrait bénéficier de l'amnistie en théorie ou en pratique. Quant à l'argument tiré de la doctrine qu'appliquerait l'Algérie en matière de non bis in idem, il est, aux yeux de la Cour, en tout état de cause sans influence sur le grief ici examiné.

71. Pour tous les motifs précités, et eu égard en particulier au profil de l'intéressé qui n'est pas seulement soupçonné de liens avec le terrorisme, mais a fait l'objet, pour des faits graves, d'une condamnation en France dont les autorités algériennes ont eu connaissance, la Cour est d'avis qu'il est vraisemblable qu'en cas de renvoi vers l'Algérie le requérant deviendrait une cible pour le DRS (voir, *mutatis mutandis*, *Chahal c. Royaume-Uni*, 15 novembre 1996, § 106, *Recueil des arrêts et décisions* 1996-V, et aussi, a fortiori quant au profil du requérant, *Ben Salah c. Italie*, no 38128/06, § 7, 24 mars 2009, *Soltana c. Italie*, no 37336/06, §§ 14-15, 24 mars 2009, et *C.B.Z. c. Italie*, no 44006/06, § 7, 24 mars 2009).

Elle relève d'ailleurs que, prenant en compte la nature et le degré de l'implication du requérant dans les réseaux de la mouvance de l'islamisme radical, la Cour nationale du droit d'asile a considéré raisonnable de penser que, du fait de l'intérêt qu'il peut représenter pour les services de sécurité algériens, M. Daoudi pourrait faire l'objet, à son arrivée en Algérie, de méthodes ou de procédés pouvant être regardés comme des traitements inhumains ou dégradants (décision du 31 juillet 2009, paragraphe 28 ci-dessus; cette décision a fait l'objet d'un pourvoi du requérant devant le Conseil d'Etat - paragraphe 29 ci-dessus -, ce qui n'interfère pas avec l'examen de la présente requête).

72. Partant, la Cour estime que, dans les circonstances particulières de l'espèce, des faits sérieux et avérés justifient de conclure à un risque réel de voir le requérant subir des traitements contraires à l'article 3 de la Convention s'il était renvoyé en Algérie.

73. En conséquence, la décision de renvoyer l'intéressé vers l'Algérie emporterait violation de l'article 3 de la Convention si elle était mise à exécution. »

Dat de prangende situatie vermeld in het arrest van het EHRM in 2009, nog steeds hangende is :

1) Report Department of State - Human Rights report on Algeria vermeld dat: (stukken 4-5)

- "The three most significant continuing human rights problems were restrictions on the freedom of assembly and association, lack of judicial independence and impartiality, and overuse of pretrial detention.

Other human rights concerns were the excessive use of force by police, including allegations of torture; limitations on the ability of citizens to choose their government"

- "The government did not take sufficient steps to investigate, prosecute, or punish public officials who committed violations. Impunity for police and security officials remained a problem, and the government rarely provided information on actions taken against officials accused of wrongdoing."

- "The law prohibits torture, but nongovernmental organizations (NGOs) and local human rights activists alleged that government officials sometimes employed torture and abusive treatment to obtain confessions."

- "If authorities require time beyond the authorized 48-hour period for gathering additional evidence, they may extend a suspect's authorized time in police detention. While previously the prosecutor could authorize this extension, the government amended the penal code in July so that only a judge may extend a suspect's detention a number of times in the following cases: once, if charges pertain to an attack on data processing systems; twice, if charges relate to state security; three times, for charges concerning drug trafficking, organized and transnational crime, money laundering, and other currency-related crimes; and five times (for a maximum of 12 days), for charges related to terrorism and other subversive activities. The law stipulates that detainees should immediately be able to contact a family member and receive a visit, or to contact an attorney."

- "In non-felony cases and in cases of individuals held on charges of terrorism and other subversive activities that have exceeded a 12-day period plus any authorized extension,"

- "The judiciary was not impartial and was often subject to influence and corruption."

- "Many organizations reported that they never received a deposit slip and that even with the deposit slip it was difficult to conduct necessary administrative tasks without the formal accreditation. Other organizations reported that they never received any written response to their application request. An engineer who applied to form a science and technology-based association reported that police questioned him about his motivation for creating such an association. He said he never received a response from the Ministry of Interior about his application. The ministry maintained that organizations refused accreditation or that did not receive a response within the specified time periods were able to submit an appeal to the State Council, the administrative court responsible for cases involving the government. During the year the Youth Action Movement, a civil society youth organization, was again unsuccessful in renewing its license despite submitting all paperwork required by the Ministry of Interior. The ministry also did not renew the accreditations of the NGOs SOS Disparu (Missing) and LADDH, which submitted their renewal applications in 2013."

- "Membership in the Islamic Salvation Front, a political party banned since 1992, remained illegal."

- "A variety of domestic human rights groups operated with varying degrees of government restriction and cooperation. The law requires all civil associations to apply for operating permission, and at year's end several major civil associations remained unrecognized but tolerated."

AI maintained an office and actively reported on human rights issues, but it did not receive official authorization to operate from the Ministry of Interior.

Although the government did not renew the accreditation of LADDH, the organization had members countrywide, received independent funding, and was the most active independent human rights group. The smaller Algerian League for Human Rights, a separate but also licensed organization based in Constantine, had members throughout the country monitoring individual cases.

During the year LADDH affirmed that members of several of its offices around the country, specifically its human rights defense lawyers, experienced intimidation, harassment, and electronic surveillance by security forces. Following the arrests of Hassan Bouras and Zoulikha Belarbiin October, Farouk Ksentini, president of the CNCPDH, called for ending the imprisonment of human rights activists.

The United Nations or Other International Bodies: The government extended an invitation to the UN Working Group on Enforced or Involuntary Disappearances in 2014 and again in September, but as of December no visit occurred. The country joined the Human Rights Council in January 2014 but continued to deny requests for visits from the UN special rapporteurs on extrajudicial executions (pending since 1998) and on human rights and counterterrorism (pending since 2006) and the UN Working Group on arbitrary detention (pending since 2009)."

2) HRW - rapport mondial Algérie - Evénements de 2016, <https://www.hrw.org/fr/world-report/2017/country-chapters/2084.o3> (stuk 6)

- « Les autorités algériennes ont recouru de plus en plus en 2016 aux poursuites pénales à l'encontre de blogueurs, de journalistes et de personnalités du monde des médias pour avoir exercé pacifiquement leur droit à la liberté d'expression, utilisant des articles du code pénal qui considèrent comme un crime le fait d'« outrager le président », d'« insulter des responsables de l'État » ou de « dénigrer l'Islam » »

- « « En 2012, le gouvernement a adopté la loi 12-06, qui exige que toutes les associations y compris celles qui s'étaient déjà fait enregistrer avec succès — remplissent de nouveau des formulaires d'accréditation et obtiennent un récépissé d'enregistrement du ministère de l'intérieur avant de pouvoir fonctionner légalement, procédure lourde qui équivaut à imposer une nouvelle accréditation. »

Jusqu'ici, d'importantes organisations de défense des droits humains telles que la Ligue algérienne des droits de l'homme (LADDH) et le Rassemblement Action Jeunesse (RAJ), ainsi que la division algérienne d'Amnesty International, qui ont soumis des demandes d'accréditation en janvier 2014 comme exigé par la loi 12-06, n'ont toujours pas obtenu de récépissé certifiant leur existence légale. Cette absence de récépissé affaiblit ces organisations en leur ôtant la possibilité d'ouvrir un compte en banque ou de louer un bureau à leur nom, ou de louer une salle publique pour tenir une réunion. En outre, les membres d'une association qui est « non accréditée, suspendue ou dissoute » risquent des peines de prison pouvant aller jusqu'à six mois pour avoir mené des activités en son nom. »

- « L'Algérie a continué de refuser l'entrée sur son territoire aux organisations internationales de défense des droits humains afin d'accomplir des missions de recherche. Elle s'est également abstenue de répondre aux demandes de visites des rapporteurs spéciaux de l'ONU sur la torture et sur la liberté de réunion pacifique et d'association, qui sont en souffrance depuis 1997 et 2011, respectivement. »

3) ALKARAMA, 12.12.2016, Algérie décès suspect en détention du journaliste Mohamed Tamalt, <https://www.alkarama.org/fr/articles/alQerie-deces-suspect-en-detention-du-journaliste-mohamed-tamalt> (stuk 7)

- « Son décès est survenu après un coma de trois mois. Son arrestation avait eu lieu le 27 juin 2016, huit jours après avoir quitté le Royaume-Uni où il résidait pour revenir à Alger. Avant son retour, le journaliste avait pourtant été assuré qu'il ne serait pas inquiété en raison de ses activités de journaliste »

et de ses critiques à l'égard du régime. Il cependant été arrêté par le Département du Renseignement et de la Sécurité (DRS) et auditionné a la caserne d'Antar avant d'être présenté devant le parquet du Tribunal d'Alger qui a ordonné son placement en détention. »

- « Journalistes, blogueurs et défenseurs des droits de l'homme font systématiquement l'objet de représailles graves sous forme de poursuites et de condamnation pénales dont le but est de réduire au silence toute voix critique et d'étouffer toute forme de contestation par la peur ».

4) ALKARAMA, 23.02.2017, Algérie : le comité des droits de l'homme reconnaît les violations graves commises contre Mohammed Belamrania enlevé et sommairement exécuté par l'armée algérienne, <https://www.alkarama.org/fr/articles/aicierie-le-comite-des-droits-de-lhomme-reconnait-ies-violations-graves-commises-contre> (stuk 8)

- « Ces derniers avaient investi le domicile familial vers 21h⁰⁰ et l'ont emmené a. bord de son propre véhicule dans une caserne installée dans un centre commercial réquisitionné par l'armée situé au milieu du village. Avant de l'emmener, les militaires avaient alors affirmé a son épouse qu'il s'agissait d'un « simple interrogatoire de routine suite auquel il serait rapidement relâché ». Son arrestation a eu lieu dans le cadre d'une opération de grande ampleur menée par l'armée dans le village au cours de laquelle de nombreux militants et sympathisants du Front Islamique du Salut (FIS) avaient été arbitrairement arrêtés. Cette nuit-là, le voisinage de la caserne avait entendu des cris, laissant entrevoir les tortures qui étaient infligées aux victimes de la rafle. »

- « Quelques jours plus tard, trois des personnes qui avaient été arrêtées en même temps que la victime ont été libérées suite à l'intervention d'un de leurs parent colonel de l'armée; ceux-ci ont informé la famille qu'ils étaient tous détenus à la caserne d'El Milia, a une cinquantaine de kilomètres du village. Le lendemain, l'épouse et le frère de la victime se sont rendus à la caserne pour s'enquérir de son sort mais ont été menacés de mort par l'officier de permanence s'ils s'obstinaient à demander des informations. »

- « Face à l'impossibilité d'obtenir justice en Algérie, la famille de la victime s'est vue contrainte de s'adresser aux instances internationales. Alkarama avait ainsi déposé le 9 mai 2012, au nom du fils de la victime, Rafik Belamrania, une plainte devant le Comité des droits de l'homme. »

- « Décision du Comité des Droits de l'Homme

Les experts du Comité ont reconnu la violation par l'Etat algérien de plusieurs dispositions du Pacte International relatif aux Droits Civils et Politiques (PIDCP) notamment des articles 2(3), 6 et 7 relatifs respectivement au droit au recours utile, au droit à la vie et a l'interdiction de la torture.

Dans sa décision, le Comité des droits de l'Homme de l'ONU a noté le refus de coopération des autorités algériennes, notamment dans la communication d'informations lors de la procédure. En effet, malgré quatre rappels successifs des experts invitant l'Etat partie à répondre à la plainte, celui-ci n'a jamais été en mesure d'apporter une réponse ou de contester les faits. Les experts ont de ce fait rappelé que tout Etat partie au Pacte est tenu de coopérer avec le Comité et a « non seulement le devoir de mener des enquêtes approfondies sur les violations supposées des droits de l'hommes portées à l'attention de ses autorités, en particulier lorsqu'il s'agit d'atteintes au droit à la vie, mais aussi de poursuivre quiconque est présumé responsable de ces violations, de procéder à son jugement et de prononcer une peine à son encontre ».

Après avoir confirmé la véracité des informations soumises relatives à la disparition, la torture et l'exécution sommaire de Mohammed Belamrania, et en l'absence de toute réfutation de la part des autorités algériennes, le Comité a ainsi conclu que celles-ci avaient « dénié a Mohamed Belamrania le droit à la vie dans des circonstances particulièrement graves, puisque ce dernier a manifestement été victime d'une exécution sommaire aux mains d'éléments de l'armée régulière ».

De plus, le Comité a également rappelé aux autorités algériennes qu'elles ne sauraient opposer aux victimes de violations graves des droits de l'homme les dispositions de la Charte pour la paix et la réconciliation nationale, prévoyant le rejet de toute plainte contre les agents de l'Etat. Le Comité a en effet rappelé a de nombreuses occasions que cette Charte, en ce qu'elle accorde une amnistie aux auteurs des crimes les plus graves, était contraire aux obligations internationales de l'Algérie et contribuait à l'impunité dans le pays. »

5) Report Department of State - Human Rights report on Algeria 2016, dd. 03.03.2017 (stuk 9)

- "The three most significant continuing human rights problems were restrictions on the freedom of assembly and association, lack of judicial independence and impartiality, and limits on freedom of the press.

- Other human rights concerns were the excessive use of force by police, including allegations of torture; limitations on the ability of citizens to choose their government; widespread corruption accompanied by reports of limited government transparency

- "The law prohibits torture, but nongovernmental organizations (NGOs) and local human rights activists alleged that government officials sometimes employed torture and abusive treatment to obtain confessions. The government denied these charges. Government agents face prison sentences of

between 10 and 20 years for committing such acts, and there were two convictions during the year. There were no other reported cases of prosecution of civil or military security service officials for torture or abusive treatment. Local and international NGOs asserted that impunity was a problem.

- On May 12, the UN Human Rights Committee found the country to be in violation of article seven of the International Covenant on Civil and Political Rights, which prohibits torture and cruel, inhuman, or degrading treatment or punishment. The decision was based on the government's failure to contest allegations made in the case of financial consultant Chani Medjoub, who was initially arrested in 2009 in connection with a corruption case and who alleged that members of the judicial police of the Intelligence and Security Department (DRS) tortured him."

- "According to the law, police must obtain a summons from the Prosecutor's Office to require a suspect to appear in a police station for preliminary questioning. With this summons police may hold a suspect for no more than 48 hours. Authorities also use summonses to notify and require the accused and the victim to attend a court proceeding or hearing. Police may make arrests without a warrant if they witness the offense. Public lawyers reported that authorities usually carried out procedures for warrants and summonses properly.

- If authorities require time beyond the authorized 48-hour period for gathering additional evidence, they may extend a suspect's authorized time in police detention with the prosecutor's authorization in the following cases: once, if charges pertain to an attack on data processing systems; twice, if charges relate to state security; three times, for charges concerning drug trafficking, organized and transnational crime, money laundering, and other currency-related crimes; and five times (for a maximum of 12 days), for charges related to terrorism and other subversive activities. The law stipulates that detainees should immediately be able to contact a family member and receive a visit, or to contact an attorney. The 2015 report of the National Consultative Commission for the Promotion and Protection of Human Rights (CNCPPDH), a governmental human rights commission, criticized this provision for forcing detainees to choose between contacting their families and consulting an attorney

- "AI alleged that authorities sometimes detained individuals on security-related charges for longer than the 12-day prescribed period."

- "The judiciary was not impartial and was often subject to influence and corruption."

- "International and local observers alleged that authorities used antiterrorism laws and restrictive laws on freedom of expression and public assembly to detain political activists and outspoken critics of the government."

- "The Ministry of Interior may deny a license to or dissolve any group regarded as a threat to the government's authority or to public order, and on several occasions failed to grant in an expeditious fashion official re-cognition to NGOs, associations, religious groups, and political parties.

- "During the year the Youth Action Movement, a civil society youth organization, was again unsuccessful in renewing its license despite submitting all documentation required by the Ministry of Interior. The ministry also did not renew the accreditations of the NGOs SOS Disparu (Missing) and LADDH, which submitted their renewal applications in 2013. According to members of the National Association for the Fight Against Corruption, the Ministry of Interior refused to approve the organization's request for accreditation, stating that the application did comply with the law on associations but did not provide any further information. The organization first submitted its application for accreditation in 2012.

- "Membership in the Islamic Salvation Front, a political party banned since 1992, remained illegal."

- "A variety of domestic human rights groups operated with varying degrees of government restriction and cooperation. The law requires all civil associations to apply for operating permission, and at year's end several major civil associations remained unrecognized but tolerated.

- AI maintained an office and actively reported on human rights issues, but it did not receive official authorization to operate from the Ministry of Interior.

- Although the government did not renew the accreditation of LADDH, the organization had members countrywide, received independent funding, and was the most active independent human rights group. The smaller Algerian League for Human Rights, a separate but licensed organization based in Constantine, had members throughout the country monitoring individual cases.

- The United Nations or Other International Bodies: The government extended an invitation to the UN Working Group on Enforced or Involuntary Disappearances in 2014 and again in September 2015, but as of September no visit occurred. The country joined the UN Human Rights Council in 2014 but continued to deny requests for visits from the UN special rapporteurs on extrajudicial executions (pending since 1998) and human rights and counterterrorism (pending since 2006) and the UN Working Group on arbitrary detention (pending since 2009)."

6) Rapport van AI: Suggestions de recommandations aux États qui seront examinés lors de la 27e session de l'Examen périodique universel, du 1er au 12 mai 2017, 1er février 2017, N° d'index: IOR 40/5941/2017, <https://www.3mnestv.org/fr/documents/iorA.o/c;Q^i/20i7/fr/> (stuk 10)

- « Abroger les dispositions de l'Ordonnance n°06-oi de 2006 qui exemptent de poursuites les membres des forces de sécurité et des groupes armés et qui pénalisent toute critique publique de la conduite des forces de sécurité.
- Ouvrir des enquêtes exhaustives, indépendantes et impartiales sur toutes les allégations de crimes au regard du droit international et, dans le cas où il existe des preuves recevables suffisantes, traduire en justice les responsables dans le cadre de procès équitables sans qu'une condamnation à mort puisse être prononcée.
- Modifier le Code de procédure pénale afin de le mettre en conformité avec le droit international et les normes relatives à l'administration de la justice et à la protection des détenus, s'agissant tout particulièrement de la possibilité de communiquer avec leur famille et leur avocat et de consulter un médecin indépendant.
- Veiller à ce que les garanties juridiques existantes soient respectées dans la pratique et qu'aucun individu ne soit détenu au secret.
- Permettre aux groupes indépendants de défense des droits humains d'accéder librement aux centres de détention et aux prisons. »

7) ALKARAMA, 02.03.2017, Algérie : Le fils d'une victime d'exécution sommaire arrêté en représailles a une décision du Comité des Droits de l'Homme, <https://www.alkarama.org/fr/articles/algerie-le-fils-dune-victime-dexecution-sommaire-arrete-en-represailles-une-decision-du> (stuk 11)

- « Alkarama a adressé une communication urgente au Comité des Droits de l'Homme (CDH) des Nations Unies après l'arrestation de M. Rafik Belamrania, fils de Mohammed Belamrania, arrêté en 1995, torturé et sommairement exécuté par l'armée algérienne; celui-ci avait saisi le comité des droits de l'homme d'une plainte pour faire constater les graves violations dont son père et sa famille avaient été victimes. Alkarama dénonce les représailles des autorités algériennes contre les familles de ces victimes qui n'ont d'autres recours que de s'adresser aux instances internationales après avoir tenté vainement d'obtenir justice en Algérie.»

- « Rafik Belamrania a été déféré, devant le Procureur de la République du Tribunal de Jijel et inculpé d'«apologie du terrorisme ». Pour rappel, cette incrimination a été plusieurs fois utilisée comme prétexte par les autorités algériennes pour poursuivre des activistes et des blogueurs mais il s'agit d'une première concernant un membre de familles des victimes qui a eu recours au comité des droits de l'homme. « L'arrestation et l'inculpation de Rafik Belamrania constituent des représailles inacceptables et un précédent particulièrement grave en ce qu'elles constituent une violation claire de son droit fondamental à demander la justice et la vérité sur les crimes commis contre son père », a affirmé Rachid Mesli, directeur juridique de la Fondation Alkarama; « Tant son action au sein de l'association MISH'AL que son droit à saisir le comité des droits de l'homme après avoir pendant des années tenté d'obtenir justice dans son pays, sont légitimes et les autorités algériennes devraient s'abstenir de toutes mesures de représailles contre ceux qui ont le courage d'exercer leurs droits de citoyens », a-t-il conclu. Alkarama a demandé au Comité d'appeler en urgence l'Etat algérien à respecter ses engagements internationaux en tant qu'Etat partie au Pacte International des Droits Civils et Politiques, à cesser d'exercer des représailles contre les ayants-droit des victimes qui saisissent le Comité et à libérer immédiatement Rafik Belamrania.»

8) ALKARAMA, 07.08.2017, Algérie : Alkarama soulève de nombreuses questions en vue de l'examen du pays Par le Comité des droits de l'homme, <https://www.alkarama.org/fr/articles/algerie-alkarama-souleve-de-nombreuses-questions-en-vue-de-l'examen-du-pays-par-le-comite> (stuk 12)

- « La question des disparus et la Charte pour la paix et la réconciliation nationale Dans son rapport, Alkarama a rappelé que l'Algérie est le cinquième pays au monde quant au nombre de disparitions forcées ou involontaires (GTDFI) pendantes devant le Groupe de travail; en effet, 3139 cas de victimes demeurent non résolus du fait du refus de coopération des autorités. La visite demandée par les experts onusiens depuis 2000 ne s'est par ailleurs jamais concrétisée. »

- « Bien que le Comité ait adopté de nombreuses décisions sur des plaintes individuelles faisant état de violations graves du Pacte, les autorités algériennes refusent de prendre les mesures nécessaires pour les mettre en œuvre. Au contraire, et en violation de l'obligation de protéger et soutenir les victimes et témoins de violations des droits de l'homme, l'Algérie recourt à des représailles contre certains plaignants. C'est le cas de Rafik Belamrania, qui se trouve actuellement détenu à la prison de Jijel pour « apologie du terrorisme » pour avoir le Comité du cas de son père, torturé puis exécuté sommairement par l'armée.»

- ««quiconque « offense délibérément le chef d'État en exercice » risque un mois à un an d'emprisonnement. C'est le cas de Hassan Bouras, membre dirigeant de la Ligue algérienne pour la défense des droits de l'homme (LADDH) connu pour ses articles critiques vis-à-vis du gouvernement sur les réseaux sociaux et sa dénonciation de la corruption a été condamné à un an de prison en novembre 2016 pour« outrage à corps constitué ». »

9) Algérie: Comité des droits de l'homme- 4ème Examen- liste des questions- Alkarama Jul 2017, 24 juil 2017# <https://www.alkarama.org/fr/documents/algerie-comite-des-droits-de-lhomme-4eme-examen-liste-des-questions-alkarama-jul-2017> (stuk 13)

10) Algérie : La délégation étatique nie les violations commises et réprimande la société civile devant le Conseil des droits de l'homme, <https://www.alkarama.org/fr/articles/algerie-la-delegation-etatique-nie-les-violations-commises-et-reprimande-la-societe-civile> (stuk 21)

- «aucune des décisions rendues par le Comité des droits de l'homme (CDH) à la suite de plaintes individuelles n'a fait l'objet d'une mise en œuvre par les autorités algériennes.

Cette situation amène Alkarama et plus largement les défenseurs des droits de l'homme à s'interroger sur la réelle volonté politique des autorités algériennes à respecter leurs engagements internationaux. La représentation algérienne a par ailleurs considéré que la coopération avec les mécanismes onusiens de protection des droits de l'homme était pleine et entière pour avoir adressé des invitations à certains Rapporteurs spéciaux. Il est toutefois à noter, comme l'ont également relevé certaines organisations, que les invitations aux procédures spéciales les plus concernées par la situation des droits de l'homme en Algérie comme le Rapporteur spécial sur la torture (5RT) ou le Groupe de travail sur les disparitions forcées (GTDFI) restent à ce jour sans suite malgré les rappels envoyés par les titulaires de mandat au gouvernement algérien.»

- « Alkarama ainsi que de nombreuses autres ONG, ont unanimement constaté que les défenseurs des droits de l'homme et les journalistes continuent aujourd'hui à être la cible de mesures répressives par les autorités algériennes.»

11) Amnesty international informeerde huidige raadsman van verzoeker voor welke redenen zij niet meer werken in Algerije en welke de gevolgen hiervan zijn (stuk 14)

- Dat uit deze informatie blijkt dat toegang van ONG's in mensenrechten wordt vermoedelijk of verboden door de Algerijnse autoriteiten ;

12) SIAC UK beslissingen of 23.01.2015 en 18.04.2016 (stukken 22-24)

- Het arrest van het Hof van Beroep Van England and Wales dd 23 januari 2015 ([2015] EWCA Civ 9, 23/01/2015) heeft een beslissing van de Special Immigration Appeals Commission (SIAC) vernietigd en terug naar de SIAC verzonden.

- Het betreft de situatie van verschillende personen verdacht van terrorisme van Algerijnse nationaliteit dat het voorwerp uitmaken van een deportatie beslissing van de Britse Ministerie van Binnenlandse zaken omwille van het feit dat zij een gevaar voor de openbare orde zouden vertonen.

- De SIAC heeft een nieuwe beslissing genomen op 18 April 2016 ([2016] SIAC, BB, PP, W, U, Y and Z v./ Secretary of State for the Home Department, 18/04/2016). Het Hof heeft geoordeeld dat een reëel risico bestond dat de personen zouden onderworpen worden aan een onmenselijk en ontrend behandeling bij hun aankomst in Algerije ([2016] SIAC, BB, PP, W, U, Y and Z v./ Secretary of State for the Home Department, 18/04/2016, § 18 "The Respondent [Home Secretary of State] conceded that there is a real risk of the Appellants being detained on return in garde à vue detention for up to 12 days; in fact the case was conducted on the assumption they would all be detained for a period, although not necessarily for the full 12 days in garde a vue").

- De SIAC vermeld andere beslissingen, en verslagen van de US Departement of State en van Amnesty International om vast te stellen dat "the critical period when concern about breaches of Article 3 may most readily arise is in the initial period of garde a vue detention" (Ibidem, § 53). De SIAC vermeld de DRS, de Algerijnse geheime diensten, "Département du Renseignement et de la Sécurité" die een reëel risico vertoont van een praktijk van onmenselijk en ontrend behandeling (ibidem, § 19 en § 56): "in their 2015 report on Algeria, the US State Department identify detention by the DRS a particular problem: "Overuse of pre-trial detention remained a problem. Authorities held individuals detained as terrorism suspects at facilities administered by DRS".

- De SIAC heeft dan beslist om de personen niet naar Algerije te sturen omwille van het feit dat "it is not inconceivable that these Appellants, if returned to Algeria, would be subjected to ill-treatment infringing Article 3"(Ibidem, § 116).

6.1.2.3 Besluit materieel luik

Dat verzoeker gekend staat met het label terrorist zelfs al ontkent hij de feiten; Dat de DVZ, de Algerijnse autoriteiten hierover heeft geïnformeerd!; (stuk 24)

Dat daarenboven blijkt dat verzoeker een moeilijke medische toestand heeft (stuk 19);

Dat verzoeker als oude lid van de FIS en gekend hiervoor door de Algerijnse autoriteiten (stuk 20) bi terugkeer een actueel risico loopt om te worden onderworpen aan bovenvermelde handelingen;

Dat hieruit volgt dat hij lid is van een kwetsbare groep

Dat daarenboven uit bovenvermelde rapporten blijkt dat Algerije nog steeds een strijd voert tegen terrorisme aan haar grenzen namelijk tegen ISIS en Alqaida;

Dat de FIS nog steeds als een dreiging wordt gezien door de Algerijnse autoriteiten- Dat zij steeds de volgende tekortkomingen pleegt:

- Overgebruik en Systematische detentie in terrorismezake van meer dan 12 dagen zonder toegang tot een advocaat,
- Detentie in geheim gehouden plaatsen,
- Arbitraire/willekeurige arrestaties,
- Folteringen,
- Geforceerde verdwijningen,
- Lacunes in de onafhankelijkheid van Justitie,
- Overdreven gebruik van kracht,
- Straffeloosheid voor politie- en veiligheidsagenten,
- Beperkingen tot vrijheid van de pers, vergadering, vereniging,...
- Algemene corruptie ook in rechtszaken,

Dat de zoon van een oude FIS lid (zoals verzoeker) welke werd gefolterd en vermoord in 1995 - een klacht indiende bij CAT; Dat de zoon na de beslissing van CAT welke tot een schending van recht op leven en verbod of folteringen besloot, werd gearresteerd voor apologie van terrorisme in 2017;

Dat personen betrokken bij terrorisme het risico lopen op twaalf dagen voorlopige aanhouding;

Dat Algerije weigert dat de speciale rapporteurs va de UN inzake folteringen, extra judicial executions, human rights and counter terrorism op bezoek komen;

Dat het werk van ONG door afkeuring van vergunningen, intimidatie, represailles, veroordelingen wordt vermoeilijkt waardoor de toezicht en onderzoek betreffende schendingen van mensenrechten nog wordt vermoeilijkt;

Dat bijgevolg uit de recente verslagen van internationale en lokale organisaties informatie hierboven, blijkt dat personen betrokken bij terrorisme (wat het geval is van verzoeker) het risico lopen op foltering en onterende behandelingen namelijk automatische 12 dagen detentie zonder toegang tot een advocaat, folteringen in geheime plaatsen onder het toezicht van de geheime veiligheidsdiensten, geen toegang tot de rechter, ect...;

Dat moet besloten worden op basis van het profiel van verzoeker en de praktijk in Algerije ten aanzien van de groep tot de welke verzoeker behoort, verzoeker het risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Algerije;

6.1.2.4 Procedureel luik

Overwegende dat blijkt uit het administratief dossier dat verwerende partij op de hoogte is van het feit dat betrokkene actueel wordt betrokken in een zaak betreffende terroristische feiten;

Dat verwerende partij namelijk aanhoudingsmandaat wordt vermeld in de bestreden beslissing;

Dat verwerende partij gezien het arrest Daoudi tegen Frankrijk dd. 2009, op de hoogte is dat er in Algerije ten aanzien van de doelgroep van de welke verzoeker lid is, een risico is dat deze zal worden onderworpen aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM;

Dat uit rapporten van internationale en lokale NGO's blijkt dat deze praktijk nog steeds hangende is; Dat bijgevolg, blijkt dat verwerende partij, gezien de elementen hierboven op de hoogte was of had moeten zijn van de praktijk dat bestaat in Algerije;

Dat verwerende partij op zijn minst had moeten nakijken dat de praktijk zoals uiteengezet in het arrest Daoudi tegen Frankrijk niet meer van pas was in Algerije alvorens te besluiten verzoeker er te verwijderen en hem op zijn minst te dien aanzien horen (quod non);

Dat bijgevolg, verwerende partij geen minutieus en serieus onderzoek heeft uitgevoerd conform artikel 3 EVRM (procedureel luik);”

4.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“In eerste middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt bij repatriëring naar zijn land van herkomst het risico te lopen onderworpen te worden aan folteringen en onterende behandelingen. Hij stelt verder ziek te zijn en verwijst naar zijn medisch dossier.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers asielrelaas door de CGVS tot tweemaal toe werd onderzocht en er tot tweemaal toe geen geloof gehecht kon worden aan zijn asielrelaas, reden waarom hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd werd. In het kader van het onderzoek naar verzoekers asielrelaas werd ook een mogelijke schending van artikel 3 EVRM onderzocht en kwam de CGVS tot de vaststelling dat er geen schending van dit artikel voorlag.

Waar verzoeker thans verwijst naar een aantal recente rapporten inzake de huidige situatie in zijn land van herkomst, toont hij niet aan dat die rapporten rechtstreeks op hem betrekking hebben.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker verwijst naar zijn medisch dossier dient te worden opgemerkt dat zijn medische regularisatieaanvraag 9ter negatief werd afgesloten met het verwerpingsarrest van de Raad van 04.07.2013. Uit het administratief dossier blijkt niet als zou er nog een andere medische regularisatieaanvraag hangende zijn.

Het eerste middel is niet ernstig.”

4.3. Beoordeling

De verzoeker beroept zich onder meer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De bestuursbeslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette afweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoende en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Hierbij moet erop worden gewezen dat het verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen absoluut is en dat het geen enkele uitzondering toelaat. Zelfs wanneer de gedragingen van een vreemdeling als staatsgevaarlijk beschouwd kunnen worden en zelfs al is het een legitiem dat staten een grote vastberadenheid tonen ten aanzien van personen die deelnemen aan terroristische activiteiten, dan nog mag dit bij verwijderingsbeslissingen geen element vormen in de beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en kan er geen afbreuk gedaan worden aan de door dit artikel geboden bescherming (EHRM november 1996, nr. 22414/93, *Chahal t. Verenigd Koninkrijk*, § 80; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, *Saadi t. Italië*, § 139; EHRM 3 december 2009, *Daouidi t. Frankrijk*, § 65). Artikel 3 van het EVRM voorziet, anders dan het non-refoulementbeginsel, zoals neergelegd in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, in geen enkele uitzondering omwille van gedragingen van de verzoeker. Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat *“Article 3 makes no provision for exceptions and no derogation from it is permissible under Article 15, even in the event of a public emergency threatening the life of the nation. As the prohibition of torture and of inhuman and degrading treatment or punishment is absolute, irrespective of the victim’s conduct, the nature of any offences allegedly committed by the applicant is therefore irrelevant.”* [vrije vertaling: artikel 3 van het EVRM biedt geen ruimte voor uitzonderingen en aan deze bepaling kan geen afbreuk worden gedaan, zelfs niet in het geval van een openbare noodsituatie die een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid. Aangezien het verbod op foltering, onmenselijke en ontterende behandeling of bestraffing absoluut is, ongeacht het gedrag van het slachtoffer, is de aard van de inbreuk waarvan de verzoeker wordt verdacht irrelevant.] (zie o.m. EHRM 11 oktober 2012, *Auad t. Bulgarije*, nr. 46390/10, § 96; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, *Saadi t. Italië*, §127; EHRM 15 november 1996, *Chahal t. Verenigd Koninkrijk* §§’n 79 en 80; EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, *Soering t. V.K.*, § 88).

De Raad van State heeft reeds bevestigd dat de verweerder reeds bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, en niet eerst bij de effectieve verwijdering, een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet onderzoeken (RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625):

“Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet.

De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten, [...], uit te voeren zonder dat de verzoekende partij [in casu de gemachtigde] een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van

het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.”

En ook:

“In de laatste zin van punt 199 van het arrest van 13 december 2016 in zake Paposhvili t. België stelt het EHRM vast dat de Raad van State, die was gevat door een cassatieberoep, de in die zaak gevolgde redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd en heeft gepreciseerd dat de evaluatie van de medische toestand van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel en aan wie de machtiging tot verblijf was geweigerd, moest gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van die verwijderingsmaatregel en niet op het ogenblik van het aannemen van die maatregel. Met uitdrukkelijke verwijzing naar punt 199 in fine, vervolgt het EHRM in punt 202 dat de omstandigheid dat de evaluatie van de medische toestand van de betrokkene ook in extremis had kunnen gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, niet tegemoet komt aan de bekommernissen van artikel 3 van het EVRM wanneer er geen aanwijzingen zijn betreffende de omvang van dergelijk onderzoek en het effect ervan op het bindende karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook met het bestreden arrest is uitspraak gedaan over de wettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen onderzoek was gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de concrete gegevens van de zaak. Net als in de zaak die tot het meergenoemde arrest van het EHRM van 13 december 2016 heeft geleid, was ook te dezen nog geen effectieve verwijdering van verweerder voorzien. Nu het EHRM ook in dat arrest naar die omstandigheden heeft verwezen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er geen betekenis aan gegeven die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan door te oordelen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en niet pas op het ogenblik van de gedwongen verwijdering van de vreemdeling.”

De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet dus worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. *A fortiori* dient het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM te worden onderzocht wanneer, zoals *in casu*, niet enkel een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd, maar wanneer in dezelfde akte tevens wordt beslist om de verzoeker zonder verwijl terug te leiden naar de grens van zijn land van herkomst. Het gegeven dat de effectieve verwijdering van de verzoeker nog steeds niet heeft plaats gevonden, doet hieraan geen afbreuk. Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt immers de duidelijke wil van de verweerder om op korte termijn tot de gedwongen verwijdering over te gaan en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze verwijdering ook kort na het treffen van de bestreden akte, op 9 oktober 2017, gepland was. De enige redenen waarom de effectieve verwijdering tot op heden werd afgelast, is gelegen in het feit dat het EHRM op 6 oktober 2017 een voorlopige maatregel onder “rule 39” heeft opgelegd waarbij de Belgische staat wordt bevolen om de verzoeker niet naar Algerije te verwijderen voor 20 oktober 2017, en in het feit dat de verzoeker op 6 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dat nog steeds niet definitief is afgesloten aangezien de Raad momenteel is gevat inzake het hoger beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 27 mei 2019, waarbij aan de verzoeker de beide beschermingsstatussen worden geweigerd. Gelet op deze interne procedure, heeft het EHRM op 19 oktober 2017 beslist om het verzoekschrift, dat door de verzoeker werd ingediend, van de rol te schrappen.

Ter terechtzitting van 3 juni 2019 heeft de advocaat van de verwerende partij gevraagd om de behandeling van de onderhavige zaak (nogmaals) uit te stellen teneinde het hierboven bedoelde hoger beroep af te wachten. De Raad kan hierop niet ingaan. De advocaat van de verweerder heeft ter terechtzitting immers uitdrukkelijk bevestigd dat er, na de afloop van de asielprocedure, geen nieuwe verwijderingsmaatregel zal worden getroffen en dat de verzoeker dus desgevallend zal worden verwijderd in uitvoering van de thans bestreden verwijderingsmaatregel. Het onderhavige annulatieberoep heeft geen enkele schorsende werking op de tenuitvoerlegging van de thans bestreden verwijderingsmaatregel. Het kan bijgevolg geenszins worden uitgesloten dat een nieuw uitstel van de

zaak er *in casu* toe kan leiden dat de Raad enkel nog kan vaststellen dat de verzoeker reeds is verwijderd en dat, ongeacht het gegrond karakter van het middel (zie *infra*), een eventuele nietigverklaring hieraan niet kan verhelpen.

Aangezien het verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen absoluut is, rust op de bevoegde nationale autoriteiten de verplichting om de betrokken vreemdeling te beschermen tegen een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Indien de betrokken vreemdeling elementen aanbrengt betreffende een reëel gevaar om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, dan is het aan de nationale overheid om elke twijfel hieromtrent weg te nemen en om zowel de algemene situatie in een land als de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokken vreemdeling te onderwerpen aan een nauwgezet onderzoek (EHRM 13 december 2016, *Paposhvili t. België*, § 187; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99).

De door het EVRM geboden bescherming van de mensenrechten heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83). Bovendien primeert artikel 3 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is dan ook de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen dat een vreemdeling naar zijn land van herkomst zal worden verwijderd, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren betreffende het risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling en dit op grond van de omstandigheden waarvan deze overheid kennis heeft of zou moeten hebben (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De Raad stelt samen met de verzoeker vast dat de diensten van de verweerder, voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel, de Algerijnse consulaire diensten hebben gecontacteerd teneinde zich ervan te verzekeren dat de verzoeker een Algerijns onderdaan is en met het oog op het afleveren van de voor de verwijdering benodigde reisdocumenten (*laissez-passer*). Uit de stukken die de verzoeker bijbrengt (stuk 24) en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de diensten van de verweerder zowel op 27 oktober 2015, als nogmaals op 28 september 2016, het Algerijnse consulaat er uitdrukkelijk van op de hoogte hebben gesteld dat de verzoeker in België ervan wordt verdacht deel te hebben genomen aan activiteiten die de nationale veiligheid in het gedrang brengen en dat hij sedert 8 oktober 2015 onder aanhoudingsmandaat werd opgesloten in de gevangenis te Vorst, in afwachting van een beslissing van het gerecht. Het staat bijgevolg vast dat de diensten van de verweerder de Algerijnse autoriteiten op eigen initiatief hebben geïnformeerd over het feit dat de verzoeker in België in verdenking werd gesteld voor feiten die een bedreiging vormen voor de nationale veiligheid.

De verzoeker verwijst in zijn eerste middel dan ook terecht naar de rechtspraak van het EHRM in de zaak *Daoudi tegen Frankrijk*. Het EHRM heeft in dit arrest van 3 december 2009 de volgende vaststellingen gedaan:

“68. En ce qui concerne la situation en Algérie, la Cour a eu égard, tout d’abord, aux rapports du Comité des Nations Unies contre la torture et de plusieurs organisations non gouvernementales (paragraphes 37 à 49 ci-dessus) qui décrivent une situation préoccupante. Par ailleurs, ces conclusions sont reprises notamment par des rapports du Département d’Etat américain et du ministère de l’Intérieur britannique (paragraphes 50 à 52 ci-dessus). Si les rapports précités font état d’une amélioration notable sur le plan de la sécurité générale en Algérie, force est de constater qu’ils signalent des cas nombreux d’interpellations par le DRS, en particulier lorsqu’il s’agit de personnes soupçonnées d’être impliquées dans le terrorisme international. Selon les sources précitées, ces personnes, placées en détention sans contrôle des autorités judiciaires ni communication avec l’extérieur (avocat, médecin ou famille), peuvent être soumises à des mauvais traitements, y compris la torture, ce que le gouvernement défendeur n’exclut pas puisqu’il admet l’existence en Algérie de traitements contraires à l’article 3 de la Convention, même s’il en conteste le caractère systématique.

Les pratiques dénoncées, qui se produiraient, en toute impunité, essentiellement pour obtenir des aveux et des informations utilisées ensuite comme preuves par les tribunaux, incluent les interrogatoires incessants à toute heure du jour ou de la nuit, les menaces, les coups, les décharges électriques, l’ingestion forcée de grandes quantités d’eau sale, d’urine ou de produits chimiques et la suspension au plafond par les bras (paragraphe 37 ci-dessus). De l’avis de la Cour, de telles pratiques atteignent sans conteste le seuil requis par l’article 3 de la Convention, et ce quelles que soient les formulations utilisées dans les rapports précités. Quant à la fréquence des mauvais traitements décrits, aucun élément ne

vient démontrer que ces pratiques ont cessé ni même diminué en Algérie en ce qui concerne les personnes soupçonnées d'actes de terrorisme.

Compte tenu de l'autorité et de la réputation des auteurs des rapports précités, de la multiplicité et de la concordance des informations rapportées par les différentes sources, du caractère sérieux et récent des enquêtes et des données sur lesquelles elles se fondent, la Cour ne doute pas de la fiabilité des éléments ainsi collectés. En outre, le Gouvernement n'a pas produit d'indications ou d'éléments susceptibles de réfuter les affirmations provenant de ces sources.

(...)

70. Certes, il apparaît, comme le démontre le Gouvernement, qu'aucun élément n'indique que le requérant ait fait l'objet d'un mandat d'arrêt, ni d'une condamnation de la part des autorités algériennes et que le cadre légal algérien ne prévoit pas qu'une personne puisse être rejugée pour les mêmes faits. Toutefois, la Cour n'est pas convaincue que ces données soient déterminantes en l'espèce. En effet, il ressort des rapports précités que les personnes impliquées dans des faits de terrorisme sont arrêtées et détenues par le DRS de façon peu prévisible et sans une base légale clairement établie, essentiellement afin d'être interrogées pour obtenir des renseignements, et non dans un but uniquement judiciaire. Les personnes détenues par le DRS ne bénéficient pas de garanties juridiques suffisantes et le fait d'avoir été condamné auparavant à l'étranger ne permet en rien d'exclure le risque d'une interpellation en Algérie (paragraphes 37 in fine et 38 ci-dessus). A cet égard, même si, au vu des exemples mentionnés par les parties, le caractère systématique de l'interpellation par le DRS de personnes impliquées dans des activités terroristes ne paraît pas démontré, en particulier en ce qui concerne les coaccusés du requérant lors du procès en France, la Cour juge particulièrement significatif que plusieurs sources fiables rapportent de nombreux cas de ce type et relatent des détentions avec mise au secret ayant perduré pendant plusieurs mois (paragraphes 37 et 51 ci-dessus). Aucun suivi sur place ne paraît possible, il n'existe pas de système de contrôle permettant de garantir que les détenus ne vont pas être torturés dans des centres secrets et inaccessibles de tous, et il semble exclu que, placé dans de telles conditions, le requérant puisse soumettre à des juridictions nationales ou internationales d'éventuels griefs qu'il pourrait soulever quant aux traitements auxquels il serait soumis (voir, mutatis mutandis, Ben Khemais c. Italie, no 246/07, 24 février 2009).

De plus, et cela n'est d'ailleurs pas contesté par les parties, l'amnistie prévue par les dispositions de la Charte algérienne pour la paix et la réconciliation nationale n'est pas applicable au requérant. Certes, le gouvernement expose à cet égard que le requérant pourrait bénéficier de l'esprit de la Charte et donc de ses effets puisqu'il a déjà purgé sa peine en France. Toutefois, la Cour estime qu'une telle thèse, fondée sur le seul esprit du texte, ne permet pas d'établir que le requérant pourrait bénéficier de l'amnistie en théorie ou en pratique. Quant à l'argument tiré de la doctrine qu'appliquerait l'Algérie en matière de non bis in idem, il est, aux yeux de la Cour, en tout état de cause sans influence sur le grief ici examiné.

71. Pour tous les motifs précités, et eu égard en particulier au profil de l'intéressé qui n'est pas seulement soupçonné de liens avec le terrorisme, mais a fait l'objet, pour des faits graves, d'une condamnation en France dont les autorités algériennes ont eu connaissance, la Cour est d'avis qu'il est vraisemblable qu'en cas de renvoi vers l'Algérie le requérant deviendrait une cible pour le DRS (voir, mutatis mutandis, Chahal c. Royaume-Uni, 15 novembre 1996, § 106, Recueil des arrêts et décisions 1996-V, et aussi, a fortiori quant au profil du requérant, Ben Salah c. Italie, no 38128/06, § 7, 24 mars 2009, Soltana c. Italie, no 37336/06, §§ 14-15, 24 mars 2009, et C.B.Z. c. Italie, no 44006/06, § 7, 24 mars 2009).

Elle relève d'ailleurs que, prenant en compte la nature et le degré de l'implication du requérant dans les réseaux de la mouvance de l'islamisme radical, la Cour nationale du droit d'asile a considéré raisonnable de penser que, du fait de l'intérêt qu'il peut représenter pour les services de sécurité algériens, M. Daoudi pourrait faire l'objet, à son arrivée en Algérie, de méthodes ou de procédés pouvant être regardés comme des traitements inhumains ou dégradants (décision du 31 juillet 2009, paragraphe 28 ci-dessus ; cette décision a fait l'objet d'un pourvoi du requérant devant le Conseil d'Etat - paragraphe 29 ci-dessus -, ce qui n'interfère pas avec l'examen de la présente requête).

72. Partant, la Cour estime que, dans les circonstances particulières de l'espèce, des faits sérieux et avérés justifient de conclure à un risque réel de voir le requérant subir des traitements contraires à l'article 3 de la Convention s'il était renvoyé en Algérie.

73. En conséquence, la décision de renvoyer l'intéressé vers l'Algérie emporterait violation de l'article 3 de la Convention si elle était mise à exécution." (EHRM 3 december 2009, Daoudi t. Frankrijk, §§ 68-73) (eigen onderlijnen).

De verweerder heeft op geen enkel moment enige concrete betwisting gevoerd omtrent het door het EHRM vastgestelde reële risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij de uitwijzing naar Algerije van verdachten van terroristische activiteiten. De Raad merkt op dat het EHRM

deze vaststelling baseert op een veelheid van gezaghebbende en betrouwbare informatie in rapporten van verschillende organisaties.

De Raad is van oordeel dat de verweerder, op het moment dat hij besliste om de verzoeker zonder verwijl te verwijderen naar Algerije, genoegzaam op de hoogte was of althans diende te zijn van de alsdan bekende rechtspraak van het EHRM inzake verwijderingen naar Algerije. Aangezien de verweerder ook wist dat zijn diensten het profiel van de verzoeker, als verdachte van activiteiten die de nationale veiligheid in het gedrang brengen, onder de aandacht hadden gebracht van de Algerijnse autoriteiten, diende de verweerder ook de specifieke rechtspraak van het EHRM in het arrest *Daoudi* in rekening te nemen. De verweerder betwist in het kader van het onderhavige beroep geenszins dat de vaststellingen van het EHRM omtrent het risico op onmenselijke en ontorende behandelingen en foltering voor personen die verdacht worden van terroristische activiteiten, nog steeds actueel waren op het moment dat hij besloot om de verzoeker met dwang naar Algerije te verwijderen. Dat deze situatie nog steeds actueel was op de datum van de thans bestreden verwijderingsmaatregel (20 september 2017), blijkt overigens uit het arrest *M. A. tegen Frankrijk* van 1 februari 2018, dat door de verzoeker wordt aangehaald.

In een aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting van 11 maart 2019, merkt de verzoeker met name op dat de situatie in Algerije voor verdachten van terroristische activiteiten, blijkt uit het arrest *M. A. tegen Frankrijk* van het EHRM van 1 februari 2018 (definitief geworden op 2 juli 2018), nog steeds van die aard is dat deze personen een reëel risico lopen om gefolterd te worden indien de Algerijnse autoriteiten op de hoogte zijn van hun profiel als verdachte van terroristische activiteiten. De verzoeker verwijst naar de volgende bevindingen van het EHRM:

“En ce qui concerne la situation en Algérie, la Cour a eu égard, tout d’abord, aux rapports du Comité des Nations Unies contre la torture et de plusieurs organisations non gouvernementales cités dans l’arrêt Daoudi (précité, voir paragraphe 30 ci-dessus) qui décrivent une situation préoccupante. La Cour n’a été saisie d’aucun élément relatif à l’évolution de la situation en Algérie depuis l’adoption de l’arrêt Daoudi, de nature à remettre en cause l’appréciation des faits à laquelle elle s’est livrée dans cette affaire. Force est en effet de constater que les rapports précités (voir paragraphes 31 à 35 ci-dessus) datant de 2015, année au cours de laquelle le requérant a été renvoyé en Algérie, signalent de nombreux cas d’interpellations par le DRS, en particulier lorsqu’il s’agit de personnes soupçonnées d’être impliquées dans le terrorisme international. Selon les sources précitées, ces personnes, placées en détention sans contrôle des autorités judiciaires ni communication avec l’extérieur (avocat, médecin ou famille), peuvent être soumises à des mauvais traitements, y compris à la torture.

Les pratiques dénoncées par Amnesty International et citées par la Cour au paragraphe 37 de l’arrêt Daoudi précité (les interrogatoires incessants à toute heure du jour ou de la nuit, les menaces, les coups, les décharges électriques, l’ingestion forcée de grandes quantités d’eau sale, d’urine ou de produits chimiques et la suspension au plafond par les bras) atteignent sans conteste le seuil requis pour l’application de l’article 3 de la Convention.

Compte tenu de l’autorité et de la réputation des auteurs des rapports précités, de la multiplicité et de la concordance des informations rapportées par les différentes sources, du caractère sérieux et récent des enquêtes et des données sur lesquelles elles se fondent, la Cour ne doute pas de la fiabilité des éléments ainsi collectés. En outre, le Gouvernement n’a pas produit d’indications ou d’éléments susceptibles de réfuter les affirmations provenant de ces sources.” (EHRM 1 februari 2018, *M.A. t. Frankrijk*, § 54).

Ook hieromtrent voert de verweerder geen enkele relevante betwisting. De advocaat van de verweerder stelt ter terechtzitting van 3 juni 2019 nog wel dat er, gelet op het arrest *X. tegen Nederland* van het EHRM, geen principieel verbod op uitwijzing is naar Algerije. Dit verweer is echter geheel niet dienstig aangezien de zaak *X. tegen Nederland* de geplande uitwijzing van een Marokkaans onderdaan naar Marokko betrof, waarbij dus logischerwijze geen enkele uitspraak wordt gedaan over de situatie in Algerije voor personen die worden verdacht van terroristische activiteiten (EHRM 10 juli 2018, *X. t. Nederland*).

In casu kan, gelet op de hierboven geciteerde vaststellingen van het EHRM, dan ook niet blijken dat de bevindingen van het EHRM in het arrest *Daoudi* niet langer actueel zouden zijn geweest toen de verweerder op 20 september 2017 besliste om de verzoeker “zonder verwijl” naar Algerije te verwijderen.

De Raad kan enkel vaststellen dat in de bestreden akte geen enkele aandacht wordt besteed aan een eventueel risico dat de verzoeker, bij zijn verwijdering, kan lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Ook uit de stukken van het administratief dossier kan niet blijken dat de diensten van de verweerder in een relevante periode, voorafgaand aan de afgifte van de thans bestreden verwijderingsmaatregel, enig relevant onderzoek hebben gevoerd naar het voormelde risico. De motieven van de bestreden akte geven in tegendeel blijk van een automatisme in het treffen van een verwijderingsmaatregel wegens het onregelmatig verblijf van de verzoeker, en de vaststelling dat hij, gelet op de inverdenkingstelling voor deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering, door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

In tegenstelling tot hetgeen de verweerder voorhoudt in de nota met opmerkingen, kan het *in casu* niet volstaan om te verwijzen naar het onderzoek dat door de bevoegde asielinstanties werd gevoerd inzake de asielaanvraag en het verzoek om internationale bescherming die de verzoeker had ingediend voorafgaand aan het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel. Dit onderzoek werd immers gevoerd in 2005, resp. 2009, en het dateert dan ook van lang vóór de feiten waarvoor de verzoeker in oktober 2015 in verdenking werd gesteld en waardoor de gemachtigde hem als een gevaar voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid beschouwt. Het (meer dan) acht jaar oude onderzoek van de commissaris-generaal kan dan ook geenszins uitsluiten dat de verzoeker, op het moment dat tot zijn verwijdering wordt besloten, mogelijks op grond van deze nieuwe gegevens een risico loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling indien hij wordt verwijderd naar zijn land van herkomst. Een geactualiseerd onderzoek naar de risico's, verbonden aan de verwijdering, drong en dringt zich dus wel degelijk op.

De Raad herhaalt dat een verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te onderworpen aan behandelingen die strijden met artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat de gemachtigde nagelaten heeft om op rigoureuze wijze te onderzoeken of de verzoeker bij zijn verwijdering naar zijn land van herkomst, Algerije, dreigt te worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De Raad acht het hierbij van belang dat uit de motieven van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verweerder, toen hij de bestreden verwijderingsmaatregel trof, duidelijk de intentie had om de verzoeker binnen zeer kort tijdsbestek daadwerkelijk te verwijderen naar Algerije. Hoewel de verweerder er onmiskenbaar van op de hoogte was dat zijn eigen diensten de inverdenkingsstelling van de verzoeker onder de aandacht van de Algerijnse autoriteiten hadden gebracht, heeft de verweerder de verwijdering van de verzoeker gelast zonder ook maar enig concreet onderzoek te voeren naar het risico dat de verzoeker, als verdachte van activiteiten die de nationale veiligheid raken, zou kunnen lopen om in Algerije te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In het licht van de duidelijke bevindingen van het EHRM in het arrest *Daoudi tegen Frankrijk*, die door de verweerder geenszins worden betwist en waarvan evenmin wordt betwist dat zij ook nog relevant waren op het moment van het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel, en gelet op het feit dat de diensten van de verweerder in het kader van de identificatieprocedure op eigen initiatief aan de Algerijnse autoriteiten hebben meegedeeld dat de verzoeker in België wordt verdacht van handelingen die de nationale veiligheid in het gedrang brengen, kwam het de gemachtigde in het specifieke geval van de verzoeker toe om bij het treffen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel een zeer nauwgezet en geactualiseerd onderzoek te voeren omtrent het risico op slechte behandelingen en folteringen bij een gedwongen verwijdering van de verzoeker naar Algerije. De Raad kan enkel vaststellen dat de gemachtigde hierin, bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, te kort is geschoten.

De door de Raad vastgestelde tekortkoming in de besluitvorming kan niet worden rechtgezet door een onderzoek dat later, eventueel door een andere instantie zoals de commissaris-generaal, wordt gevoerd. De Raad wijst erop dat het onderzoek of de verwijderingsmaatregel afbreuk kan doen aan de bescherming, verleend door artikel 3 van het EVRM, niet kan worden uitgesteld naar een later tijdstip. Een bevel om het grondgebied te verlaten kan of moet conform artikel 7 van de vreemdelingenwet worden afgegeven 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag'. Bijgevolg diende de gemachtigde reeds bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te onderzoeken of de verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de

normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM (RvS 28 september 2017, nr. 239.259 en RvS 8 februari 2018, nr. 240 691; zie RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977).

De verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn grief dat de gemachtigde ten onrechte nagelaten heeft om een rigoureuus onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Er dient overigens te worden opgemerkt dat de verweerder geen repliek voert inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de bestreden verwijderingsmaatregel. Een verder onderzoek van de overige grieven dringt zich niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot terugleiding naar de grens worden vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE